

Dosarul nr. 2ra-1314/2021

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: V. Lastavețchi)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru)

Î N C H E I E R E

06 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Serghei Toderica,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Serghei Toderica
împotriva Instituției Mdico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei
Moșneaga”, Victoriei Melnic, Rima Viskunski și Andrei Uncuța cu privire la
repunerea în funcție, plata salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea
prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 19 iunie 2020, Serghei Toderica a depus o cerere de chemare în judecată
împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei
Moșneaga”, Victoriei Melnic, Rima Viskunski și Andrei Uncuța cu privire la
repunerea în funcție, plata salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 02 martie 2020, în temeiul contractului
individual de muncă nr. 66/20, a fost angajat în funcția de jurisconsult în serviciul
juridic la Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei
Moșneaga”, pentru o perioadă nedeterminată din 02 martie 2020, pînă la ieșirea din
concediul medical a șefei serviciului juridic Elvira Melinteanu, cu o perioadă de
probă de 3 luni.

A indicat că la sfârșitul lunii martie, i s-a comunicat că este eliberat din
funcția de jurist, cu toate că mai erau încă două luni de stagiul de probă, perioada de
probă nefiind finisată.

A menționat că, a fost eliberat fără ai fi comunicate motivele eliberării din
funcție, fiind indicat doar că, rezultatul perioadei de probă este nesatisfăcător, însă
în baza căror criterii a fost evaluat ca atare și care este punctajul de incompetență
acumulat nu cunoaște.

Consideră reclamantul că, decizia privind eliberarea sa din funcție este
abuzivă, deoarece nu au fost prezentate careva acte care ar confirma că perioada de
probă, este nesatisfăcătoare.

Astfel, eliberarea sa a fost efectuată în perioada de instaurare a stării excepționale, privind starea de urgență, de asediu și de război. Or, conform art. 2 alin. (9) a hotărârii Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020, se interzice demisia lucrătorilor, cu excepția cazurilor prevăzute de actele normative, pentru perioada stării de urgență, de asediu și de război, iar demisia lucrătorilor pentru perioada stării de urgență este interzisă și prin art. 20 lit. h) al Legii Nr. 212 din 24 iunie 2004 privind regimului stării de urgență, de asediu și de război. Drept motiv de nulitate a contractului individual de muncă s-a invocat și lipsa în acesta la compartimentul 13 “Regimul de Muncă”- a numărului de ore lucrate pe lună/ziua.

În dezbaterile judiciare în cadrul primei instanțe, s-a mai menționat că atribuțiile de funcție care au fost semnate de reclamant la data de 02 martie 2020, odată cu semnătura directorului Cibotaru Anatolie, au fost semnate de Melnic Victoria tocmai peste o lună, la 27 februarie 2020, după concedierea reclamantului.

Astfel, în opinia reclamantului, aceste acte, nu au fost semnate odată cu părțile la momentul angajării, ci la finele lunii, când s-a luat decizia de a fi eliberat fără temei, ceea ce este o lacună la întocmirea actelor și demască intenția meschină de a fi eliberat conform actelor dubioase și neclare, supuse nulității.

A mai invocat reclamantul că, conform art. 343 din Codul Civil, instanța de judecată poate declara ordinul de eliberare ca fiind nul, dacă apreciază că ordinul de eliberare a fost emis din cauza unor împrejurări grele (precum ar fi declararea situației de urgență și instaurarea pandemiei COVID-19) de care a profitat angajatorul.

A mai menționat reclamantul că, contractul de muncă poate fi declarat nul conform art. 341 din Codul Civil, adică ca fiind încheiat printr-un comportament dolosiv sau viclean din partea angajatorului.

La fel, reclamantul a indicat că contractul de muncă ar putea fi declarat nul conform art. 339 din Codul Civil, care prevede actul juridic, adică ordinul de eliberare, încheiat în baza unei erori esențiale, poate fi declarat nul de instanța de judecată dacă cealaltă parte a actului juridic știa sau trebuia să știe despre eroarea care a comis-o, adică redactarea demersului de eliberare cu stipularea exactă a obiectivelor de evaluare, a unui act de evaluare a competențelor profesionale, cu crearea unei comisii de evaluare a angajatului și nicidecum o hotărâre personală, subiectivă, neregulată și neredactată sub forma unui document juridic, care exclude insinuările.

A solicitat reclamantul anularea contractului individual de muncă, anularea ordinului de eliberare din funcția de jurisconsult, repunerea în funcția de jurisconsult la Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga”, achitarea salariului pentru absența forțată de la serviciu din 31 martie 2020 până la emiterea hotărârii de judecată definitive și irevocabile, repararea prejudiciului moral cauzat de Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” în mărime de 200 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 02 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins integral cererea de chemare în judecată depusă, la 19 iunie 2020 și concretizată în ședința de judecată din 30 septembrie 2020, de către Toderica Serghei împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican

”Timofei Moșneaga”, Victoriei Melnic, Rima Viscunski și Andrei Uncuță cu privire repunerea în funcția de jurist, plata salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

Prin decizia din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Serghei Toderica și s-a menținut hotărârea din 02 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, emisă în cauza civilă la acțiunea înaintată de Serghei Toderica împotriva Instituției Mdico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga”, Victoriei Melnic, Rima Viskunski și Andrei Uncuța cu privire la repunerea în funcție, plata salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

Pentru a decide astfel, prin prisma art. 10 alin. (1) lit. a), art. 60 alin. (1), art. 63 alin. (2), art. 81 alin. (1) lit. b), (3), art. 86 alin. (1) lit. a) din Codul Muncii și art. 4 din Convenția cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa patronului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Internaționale a Muncii la 22 iunie 1982, în vigoare pentru Republica Moldova din 14 februarie 1998, Colegiul a conchis că, soluția oferită de prima instanță este legală și fondată.

În ceea ce privește solicitarea lui Serghei Toderica privind declararea nulității contractului individual de muncă, Colegiul a învederat că în conformitate cu art. 12, art. 49 și art. 84 alin. (1) și (4) din Codul Muncii, Serghei Toderica nu a invocat careva temeiuri juridice privind declararea nulității contractului individual de muncă, precum și nu a înaintat careva obiecții privind nerespectarea de către angajator pe parcursul perioadei de probă a regimului de muncă cu durata de 40 de ore săptămânal, aceste critici fiind înaintate la etapa contestării ordinului de concediere.

La caz, instanța de apel a respins și afirmațiile apelantului Toderica Serghei cu privire la ilegalitatea aplicării în privința sa a perioadei de probă, cu referire la prevederile art. 62 lit. g) Codul muncii, or această prevedere se aplică persoanelor care dețin o funcție electivă, pe când la caz, funcția de jurisconsult al IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” nu reprezintă o funcție electivă, candidații la funcție fiind selectați prin concurs.

Mai mult ca atât, la angajare apelantul Toderica Serghei a fost informat despre faptul că, în privința sa va fi aplicată perioada de probă, iar ultimul și-a exprimat acordul cu acest fapt, ceea ce rezultă prin semnarea acordului individual de muncă de către reclamant.

Cu referire la prevederile art. 60 alin. (1) și art. 63 alin. (2) din Codul muncii, instanța de apel a indicat că acestea într-o manieră certă și clară reglementează faptul că angajatorul, oricând, pe parcursul perioadei de probă, fără a oferi careva motive privind rezultatul nesatisfăcător al perioadei de probă, poate emite ordin cu privire la concedierea persoanei angajate în perioada de probă. Corespunzător, nu ține de obligația angajatorului să-și motiveze decizia privind rezultatul nesatisfăcător.

Cu privire la pretențiile reclamantului la restabilire în funcție, obligarea pârâtului la achitarea salariului pentru perioada de absența forțată de la muncă, prejudiciului moral cauzat, Colegiul civil consideră că acestea sunt neîntemeiate, fiind de fapt subsecvente pretenției de bază cu privire la anularea ordinului de concediere, pretenție care a fost respinsă ca nefondată.

La 19 iulie 2021, Serghei Toderica a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu adoptarea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel la examinarea cauzei nu a constatat just și a dat o apreciere incorectă situației de fapt, mai mult nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a stabilit cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt caracteristice raportului juridic.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 05 mai 2021 și a expediat-o participanților la proces la 03 iunie 2021 (f.d. 107-108), astfel, recursul declarat la 19 iulie 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 02 august 2021 instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței.

La 25 august 2021, IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” a depus referință la cererea de recurs formulată de Cojuhari Andrei, reprezentat de avocatul Odobescu Ghenadie, exprimând poziția în favoarea respingerii recursului declarat.

Examinând temeiurile recursului declarat de Serghei Toderica, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către

instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serghei Toderica, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Serghei Toderica, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Serghei Toderica, împotriva deciziei din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat